

de grove korrel

NOVEMBER 2018 - JAARGANG 60

Colofon

De Grove Korrel

60e jaargang, november 2018, nummer 302
De Grove Korrel is een uitgave van Fotoclub
Zwijndrecht opgericht 7 september 1959 en
koninklijk goedgekeurd op 30 juni 1971

Redactie:

Martin Geuze, Joke Maarleveld,
Marjan Leeuwesteijn en Franz Heuser

Redactieadres:

Vlaamsestraat 181, 3332 ER Zwijndrecht
redactie@fotoclubzwijndrecht.nl

Secretariaat:

Marjan Leeuwesteijn
Rotterdamseweg 126, 3332 AL Zwijndrecht
secretariaat@fotoclubzwijndrecht.nl

Internet:

www.fotoclubzwijndrecht.nl

Contributie 2015/2016:

€ 140,- per persoon per jaar

Bank:

NL30 INGB 0000 349456

Clubgebouw/fotogalerie:

Rotterdamseweg 126 (hoek Koninginneweg)
3332 AL Zwijndrecht
De aanvangstijd van de vaste clubavond is op
maandagavond 20:00 uur.
Het clubgebouw is geopend vanaf 19:30.
De fotogalerie is voor publiek elke zaterdag van
september t/m mei van 11:00 tot 16:00 uur
geopend. De toegang is vrij.

Vormgeving en productie

Franz Heuser, Martin Geuze
en Marjan Leeuwesteijn

Telefoon 06 489 678 86

Printing:

Haveka B.V., Alblasterdam

Tekstbijdrage:

Henk Ras, Wilco Maarleveld, Jan Koorneef,
Marianne van den Meiracker, Arie Fortuin en Jurjen
Biesbroek.

Coverfoto:

Marjan Leeuwesteijn

Voorwoord

TEKST: MARTIN GEUZE

Kort geleden werd ik in de Kunsthal rondgeleid door fotograaf Stephan Vanfleteren bij zijn expositie ‘Surf Tribe’. Hij is gedurende anderhalf jaar in de wereld gedoken van de internationale surfgemeenschap. In de expositie worden serene zwart-witportretten getoond, in de kenmerkende pure stijl van Vanfleteren.

Ik heb grote bewondering voor zijn werk. Stephan is voor mij één van de grote fotografen van deze tijd. Tijdens de rondleiding vertelde hij vol bezie-ling hoe hij tot deze serie gekomen is. Geen overweldigende actiefoto’s van surfers in een tunnel van water, geen beelden van het gevecht met de natuur, maar indringende zwart-witportretten. Op de vraag waarom hij tot deze keuze was gekomen volgde een helder antwoord: ‘Ik ben niet snel genoeg om actiefoto’s te maken. Ik heb niet de apparatuur om spectaculaire situaties vanuit het water te fotograferen, en ben daar bovendien te traag voor’. Hij greep daarom terug op het genre waar zijn kracht ligt en fotografeerde de surfers met natuurlijk licht voor een eenvoudig portable achtergronddoek.

Hij vertelde ook over de onzekerheden waarmee hij te maken heeft. Het viel me op dat hij daarin als pro niet verschilt van veel amateurfotografen. Maar hij gaf ook aan dat zijn indringende manier van fotograferen te maken heeft met zijn bezieling om elke keer weer alle aandacht te geven aan de gepor-tretteerde. En elke keer weer te gaan voor het allerbeste resultaat.

Ik wens het iedereen in de club toe om het komende seizoen met dezelfde bevlogenheid te fotograferen. De tentoonstelling ‘Surf Tribe’ is trouwens tot 13 januari 2019 te bezoeken in de Kunsthal in Rotterdam. Een aanrader! ■

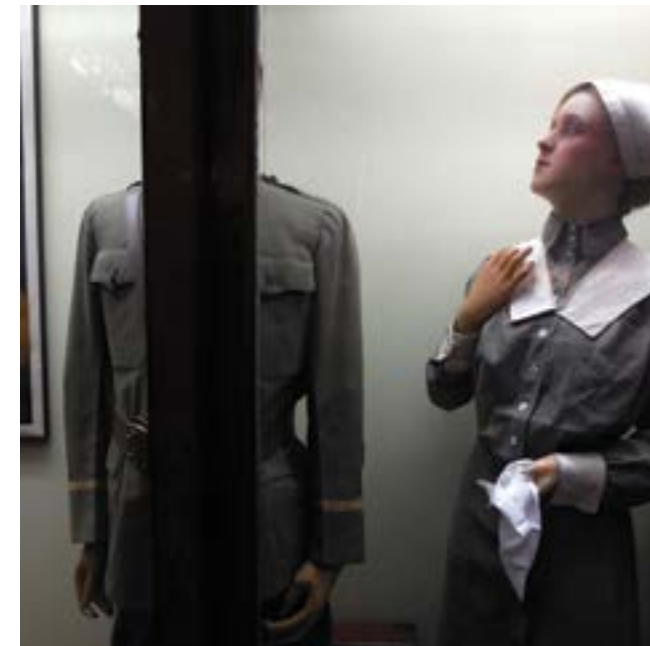

Het Koninklijk Museum

TEKST: HENK RAS

In DGK 301 staat een foto, gemaakt in het Koninklijk Museum van het Leger en de Krijgsgeschiedenis in Brussel. Een groep van 13 leden is hier op 18 februari 2018 op bezoek geweest en heeft er lustig op los gefotografeerd.

De diversiteit in de gepresenteerde fotografie was weer opval-lend. De bedoelde foto in de Korrel is gemaakt door Wilco en dat is een historisch feit, omdat de foto in kleur is. Sinds Wilco lid is (~1984?) heb ik, zover ik me kan herinneren, ooit een se-rie kleurendia’s van hem gezien, maar geen kleurenfoto’s. Die serie was toen een “Challenge” avant la lettre, samen met Cees Wiersma, met als onderwerp de sloop van een Rotterdamse buurt. Nu is het een foto van twee figuren, duidelijk poppen, die naast elkaar opgesteld staan in een glazen kast. De vrouw in verpleegster uniform kijkt naar de ander die bijna geheel verdwijnt achter een brede zwarte balk. Zo’n zwarte balk is een tamelijk brute ingreep in een foto. Meestal beperkt dit zich tot een klein balkje voor de ogen. In dit geval is de mannelijke helft van het duo hierdoor echter volledig onherkenbaar. De blik en houding van de verpleegster is zo weggelopen van het titelblad

van een goedkope doktersroman. Ze houdt een doekje vast waarmee ze dadelijk het zweet (of bloed?) van het voorhoofd van de militaire dokter Bernhard gaat vegen. We weten het niet, want de meesten van ons zijn er niet geweest en kennen dus de situatie niet. Het leuke is, dat hierdoor de foto veel interessanter is geworden. Zelfs als je niet nieuwsgierig van aard bent, wil je waarschijnlijk toch weten wat er achter die balk verstopt is. Die balk blokkeert hier echter bijna de hele persoon in plaats van alleen zijn ogen.

De foto weerspiegelt ook het bijna amateuristische van de presentatie; een lijst die links nèt schuin in beeld komt, de spiegeling in het glas en het naadje in de achterwand naast het linkeroor van de pop in het midden. De opvallende verminking van de hand van de verpleegster; ze mist een stuk van haar linkerduim. Ze is duidelijk slecht behandeld in het magazijn of bij het omkleden. De uniformen die zo van de plank komen, zodat het ernaar uitziet dat ze beiden net een verschoning uit de kast hebben getrokken.

Al met al een foto waarop heel veel te zien is, maar die manne-lijke pop blijft een raadsel. De foto valt totaal buiten de beelden die ik van Wilco verwacht. Met uitzondering van de eerdergenoemde diaserie kan ik me geen kleurenfoto’s van hem herinneren. In een van de eerste jaren van zijn lidmaatschap toonde hij een foto van zijn ouders onder de lamp van de caravan. Daarna komen mensen niet zo prominent op zijn foto’s voor. Zijn “normale” werk kenmerkt zich door een evenwichtig opgebouwde compositie in zwart-wit met een brede grijstoon-schaal. Nu zet hij op 16 april opeens een beeld neer dat totaal niet past in zijn fotografische straatje maar (voor mij) wel erg boeiend. De foto is wat mij betreft een pleitbezorger voor excursies. Op de zondagmorgen of alle andere clubexcursies. Het haalt je blijkbaar uit je comfortzone. ■

© PETER VISSER

© REMCO SCHADE

Gedachtenkronkels

TEKST: JAN KOORNEEF

© JAN KOORNEEF

Bij de meeste foto's die ik maak, gaat een idee, studiosessie of project aan vooraf. Een enkele keer is een aangetroffen situatie aanleiding tot fotograferen. Bij deze foto kwam de inspiratie onaangekondigd en onverwachts. Het is mij eerder overkomen in een soortgelijke afbeelding. Ik had niet meer verwacht zo'n foto te maken en helemaal niet te bedenken. Dit beeld blijft in mijn gedachten ronddwalen en roept voor mij beklemmende vragen op. Is het een droom, een aankondiging of een verbeelding van het kwetsbare leven? Gelukkig kan ik dit beeld delen en kan het gezien worden door naïeve blikken; hoeft het niet zo nodig uitgelegd te worden en kan het misschien ook gewoon mooi gevonden worden.

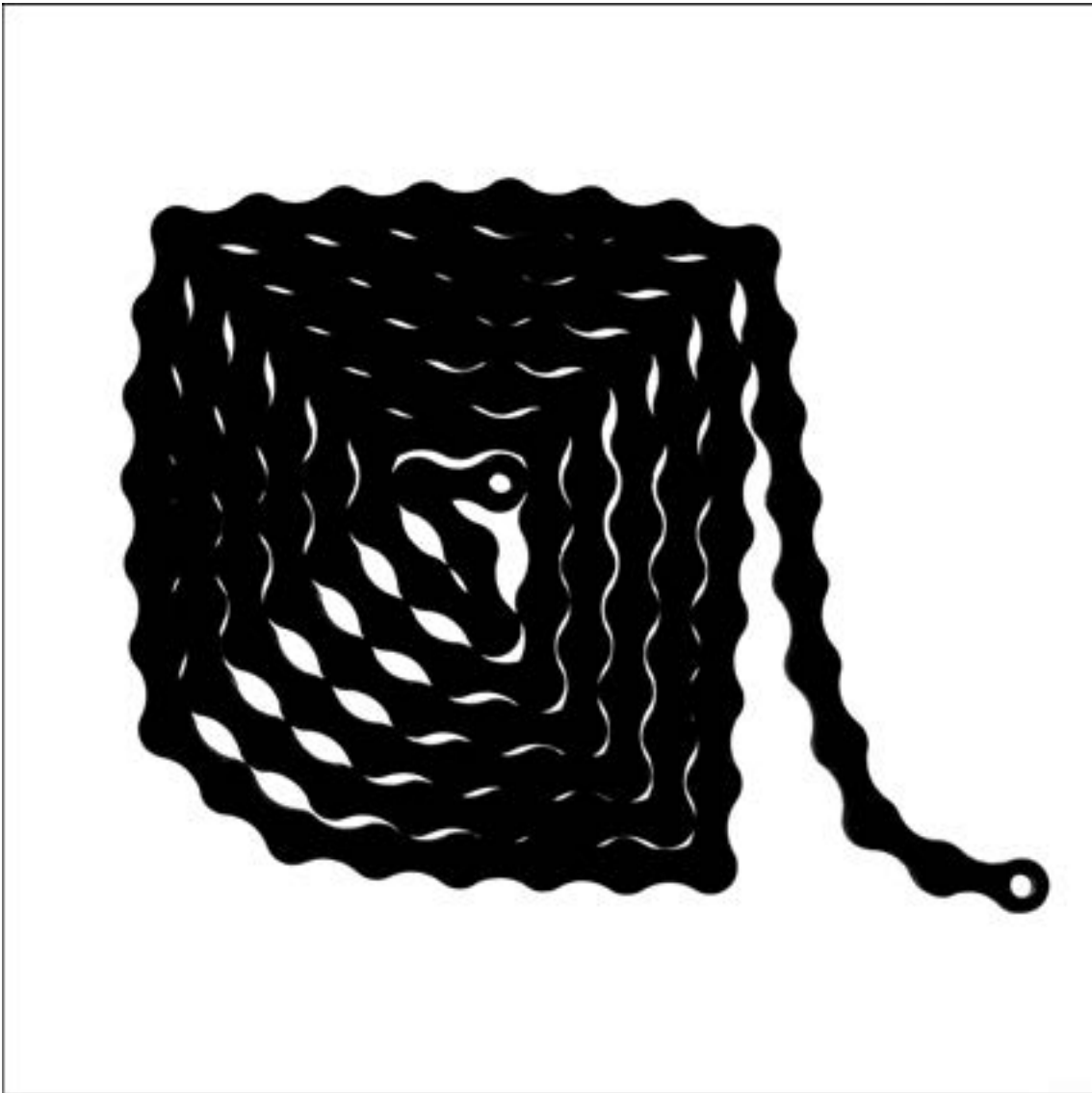
Deze maand starten we weer met een nieuw clubseizoen. Voor mij het derde opeenvolgende jaar dat ik wederom lid ben van onze club. In dezelfde maand ben ik ook zestig geworden. Het opnieuw lid zijn van fotoclub Zwijndrecht op mijn leeftijd en dan ook nog eens redelijk actief bezig zijn met fotografie roept bij mij vele existentiële vragen op. Zoals waarom fotografeer ik, wat wil ik daarmee bereiken en wat verwacht ik van mijzelf?

Om met die laatste vraag te beginnen: Ik ben geen jonge hond meer, geen hemelbestormer die zich wil laten zien aan de wereld, dus begon ik met een plechtige belofte, namelijk ik word weer lid van de fotoclub en ga lekker pretentieloos fotograferen, punt. Mijn vrouw hield haar hart al vast en had weinig vertrouwen in mijn o zo plechtige belofte. Wetend dat deze hobby tot vele uren van mijmeren en depressies leidt en ik dus niet meer bereikbaar ben voor een zinnig gesprek.

Ze heeft helaas gelijk gekregen. Fotografen is voor mij meer dan met een camera rondlopen en op een knopje drukken. Fotografen is voor mij een confrontatie met mijzelf en mijn tekortkomingen. Eindeloos nadenken over de betekenis van het willen fotograferen: wil ik gezien worden, wil ik iets achterlaten en word ik hier wel gelukkig van? Er hangen bij ons in huis alleen maar vakantiefoto's. Dat zijn foto's die mij niet herinneren aan een moeizaam proces. Natuurlijk zijn er afbeeldingen die mij dierbaar zijn en een mate van gelukzaligheid bezorgen. Ik kies hier weloverwogen voor afbeeldingen en niet voor foto's. Aan foto's kleeft wat mij betreft te veel een technische beoordeling, die niets zegt over de indruk van een afbeelding.

Tijdens het bewerken van foto's gebeurt het vaak dat ik al een inschatting maak van de kritiek op een nieuw werk avond. Er is altijd een moment dat ik een fotoclub laag heb en een persoonlijke laag en daar een keuze uit moet maken. Zo ook met de keuze tussen zwart-wit en kleur. De keuze voor zwart-wit is een zonde waar vele fotografen zich schuldig aan maken. Kleur heeft zoveel meer mogelijkheden om gemoedstoestanden weer te geven. De abstractie van het gemoed die men met kleuren kan bereiken is te vergelijken met muziek. Door te kiezen voor zwart-wit kiest de fotograaf voor een goed technisch leesbare foto waar de leesbaarheid van vorm belangrijker is dan emotie. Ook ik maak de keus voor zwart-wit maar al te vaak. Zo nemen mijn kronkels regelmatig veel tijd en aandacht in beslag.

Lichtpuntjes in mijn worstelingen zijn de nieuw werk avonden. Het zijn de avonden dat je empathie kan voelen voor het getoonde werk en zijn/haar maker, ondanks dat er ook hier vooral over vorm gepraat wordt en te weinig over beleving, empathie, verbinding of liefde. ■

© COR RITMEESTER

© JOKE MAARLEVELD

Het landschap aan digitale banden gelegd

De genade van de vergetelheid

TEKST: JURJEN BIESBROEK

Vlak na de eeuwwisseling ben ik in de Nederlandse ‘business unit’ van een internationaal bedrijf werkzaam geweest. Het draaide daar vooral om winst, imago en macht. Dat had ik destijds als naïeve sollicitant niet afgelezen van de haast levensgrote portretfoto van de directrice die prominent in de ontvangsthall prijkte. “Beste Nederlandse vrouwelijke directeur van het jaar” etaleerde het onderschrift op niet mis te verstane wijze.

Die herinnering is nog steeds scherp, omdat ik zo onberispelijk als mogelijk in de lach schoot. “Beste directeur van het jaar 1994” stond er en dat was dus al meer dan een decennium geleden. Dan vraag je je toch af in hoeverre die gedateerde informatie nog van waarde is.

Nu ik amateurfotograaf en ouder ben, ben ik iets genuanceerder geworden en zou ik best wel ego strelend aan diezelfde muur willen hangen. Niet met mijn gerimpelde kop natuurlijk, wel met één van mijn eigen gemaakte foto’s.

Welke foto zou dat dan moeten zijn? Als ik nu zou mogen exposeren: welke beelden zou ik dan uitkiezen?! Wat zijn mijn overwegingen om tot een ongetwijfeld subjectieve keuze te komen. Wat ik mooi vind op dat moment toch?

Jaja, natuurlijk ... en wat past bij de organisatie waar het komt te hangen of wat valt binnen een opgedragen thema etc. Maar toch vooral en allereerst wat jijzelf het mooist vindt.

In een onbedoeld te lange treinrit kortgeleden, die alle maatstaven van de verkeersstatistieken tartte, hadden we een gesprek over dit punt. Laat je een keuze van te tonen werk over aan anderen of selecteer je zelf.

Ongetwijfeld dat je je foto’s van een aantal jaren geleden niet meer zo goed vindt. Je bent meer en meer bereid om oude op de laptop opgeslagen beelden weg te gooien. Bepaalde werken zou je nooit meer zo maken als je toen hebt gedaan. Zo gaat dat met ontwikkeling. Kies je met die kennis in het achterhoofd voor

recente beelden? Daar sta je waarschijnlijk nog het meest achter. In de tentoonstelling in Hamburg viel mij op dat de samensteller had gekozen op thema en zeker niet op het jaar waarin de foto’s gemaakt waren. Er was een prachtig evenwichtige expositie uit ontstaan met variatie in tijdsgewricht en kunstenaars.

Maar toch, waar kan je nog op bogen, hoe lang mag je trots blijven op oude successen. Je staat van dienst verbleekt, zodra er anderen opstaan die het anders of beter doen. En als je niet fotografeert, besta je al helemaal niet. Of je nu BMK bent of beginner: roem vervaagt.

Mijn advies is om door te gaan met het maken van nieuw werk en dat op de bok te tonen.

Je bent zo goed als je laatste foto! (Eh, als die niet ouder is dan een paar maanden natuurlijk.) ■

© FRANZ HEUSER

© MARTIN GEUZE

Hamburg

TEKST: ARIE FORTUIN

Ook dit jaar is er weer een groep mensen van onze fotoclub op stap geweest naar het buitenland. Onze buitenlandcoördinator Remco had deze keer een fototentoonstelling in Hamburg ontdekt; dit was precies wat we zochten en dus op reis met zijn allen. Onze groep was dit keer groter dan voorheen, met dertien mensen gingen we met de trein naar de Hansenstad. De coördinator had alles weer prima voorbereid en de heenreis verliep voorspoedig, ondanks dat we driemaal moesten overstappen.

De magen werden tijdens de reis vooral gevuld met Bastogne koeken van Lia, maar dit was niet genoeg om de honger te stillen, dus onze eerste gezamenlijke lunch werd gebruikt bij het station in Hamburg. Zoals ook bij de voorgaande reizen wordt tijdens zo'n eerste lunch al direct door diverse reisgenoten de lokale keuken uitgekozen en natuurlijk ook de lokale drank, waarbij de Weissenbieren duidelijke voorkeur hadden.

Het hotel dat was uitgezocht door Remco voldeed heel goed aan onze verwachtingen; zeker met betrekking tot de lounge waar alle mogelijke alcoholische versnaperingen te krijgen waren. Ik ben uiteraard alleen op mijn eigen kamer geweest en deze was zeer goed met een mooie douche, maar er waren anderen die beweerden dat ze een ligbad hadden en zelfs een Jacuzzi. De waarheid zal wel nooit boven tafel komen, maar ik was in ieder geval dik tevreden.

Alle dagen werd er driftig gefotografeerd; in de metro, op straat en in de diverse musea die we bezochten, waarbij ik me verwonderde over het enthousiasme dat sommigen lieten zien bij het maken van de plaatjes en hopelijk ook kunstwerkjes.

De stad Hamburg heeft voor de bezoeker meer te bieden dan ik verwacht had. Naast de mooie tentoonstellingen is de stad ook een aanrader voor mensen die een citytrip willen maken. Net als in Amsterdam worden de oude havens van Hamburg omgetoverd in een woon-, werk-, recreatie- en cultuurgebied, hetgeen als een waardevolle toevoeging aan de oude binnenstad wordt gezien. De oude havenpakhuisen combineren uitstekend met de nieuwe architectuur.

Voor onze groep ging de eerste aandacht uit naar de "Triennale der Photographie" in de Deichtorhallen, waar een grote collectie Streetlife fotografie te zien was. Zowel de bekende fotografen als Robert Frank, Lee Friedlander, William Klein en Martin Parr maar ook de jongere generatie zoals onder andere Maciej Dakowicz, Mohamed Bourouissa en Ahn Jun waren te bewonderen. Naast deze tentoonstelling hebben we ook nog andere musea bezocht.

De lunches en diners die we gezamenlijk hebben genoten, waren niet alleen lekker, maar zeker ook gezellig. Remco en Joke bedankt voor de reserveringen.

Niet onvermeld mag blijven dat het iedere dag weer een hele opgave was om alle 13 fotografen bij elkaar te houden tijdens de diverse wandelingen door de stad. Sommigen waren druk aan het fotograferen terwijl anderen juist de pas erin hadden gezet, maar gelukkig was Joke heel alert en zag steeds weer kans om alle kikkers in de kruiwagen te krijgen.

Na een slopende terugreis met veel vertraging zijn we toch weer voldaan thuisgekomen en ik kijk uit naar de volgende keuze van de coördinator. ■

© MARJAN LEEUWESTEIJN

© JAN HEIJKOOP

3 heiligen

In memoriam Aza Teeuwen (1933-2018)

TEKST: WILCO MAARLEVELD

Tijdens het zomerreces, op 20 augustus, is Aza in het verzorgingshuis De Sterrenlanden in Dordrecht overleden. Hij was daar al enige maanden in verpleging vanwege hartfalen en verwardheid. In 1985 wordt Aza samen met nog 12 anderen lid van Fotoclub Zwijndrecht. De jaargroep 1985 voelt zich snel thuis bij de fotoclub en zo wordt de basis gelegd voor 33 jaar fotoclub.

Vrijwel alle maandagavonden was hij op de club en dat zijn er zeker zo'n 1200 geweest. Op het laatste jaar na, heeft Aza altijd veel foto's en in het begin vooral dia's laten zien en dat zijn er zeker ook zo'n 1200 geweest. In zijn beste dagen was hij vrijwel elke zondagochtend op foto-excursie en dat wil zeggen zeker 900 keer vroeg opstaan. En de gelegenheid om op zaterdagmiddag een borrel te vatten zal tenminste de 1000 gehaald hebben. Deze aantallen zijn het overtuigende bewijs dat de fotoclub een belangrijk deel van zijn leven was.

Aza was erg betrokken bij de fotoclub, want naast de core business fotograferen heeft hij zich ook voor allerlei andere zaken ingezet. Negen jaar lang heeft hij deel uit gemaakt van de hangcommissie. Negen jaar lang negen exposities zijn er 81 in totaal. In de meterkast van ons clubgebouw staat nog een relikwie uit die tijd; een meetlat samengesteld uit het gratis verkrijgbare papieren Gamma meetlint. Zo konden de foto's tot op de mm nauwkeurig opgehangen worden. Deze lat bewijst nog steeds elke maand zijn dienst. Aza heeft ook jarenlang de uitwisselingen met andere fotoclubs geregeld. Meestal was hij ook zelf van de partij en niet zelden regelde Aza het zo dat hij de laatste was die op de betreffende avond zijn fotowerk liet zien. En stevast sloot hij af met een sublieme kleurenfoto van een washandje aan een drooglijn. Zijn afsluitende woorden liggen bestorven in de krochten van vele fotoclubs: 'zeg maar dag met je washandje'.

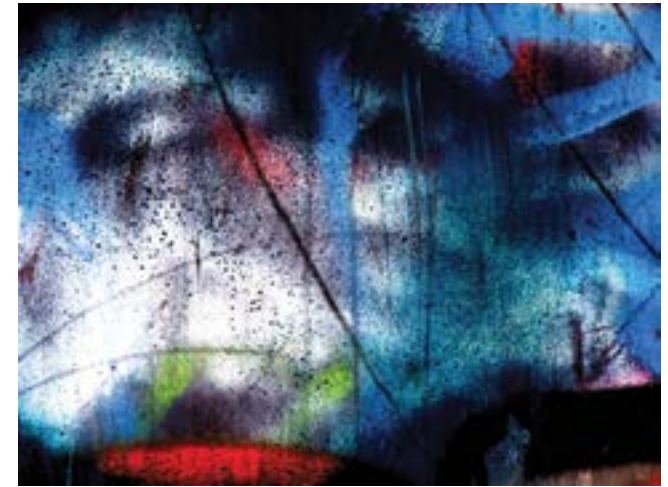
Tien jaar lang schreef hij in De Grove Korrel, later in de Nieuwsbrief, de rubriek 'Wat is geweest'. Dat waren verslagen van foto- en dia avonden. Naast het beschrijven van de wapenfeiten kon Aza het niet laten zo nu en dan ook zijn persoonlijke mening te ventileren. Helemaal kon hij zich uitleven in de rubriek 'De achterkant van het nieuws'. Met zijn schrijven volgde hij de zaken op de club zeer kritisch. Hij was daarmee ook een beetje een luis in de pels van het bestuur. Een rol die hij graag vervulde.

Het fotografische oeuvre dat hij nalaat is groot en divers. Hij heeft wel eens gezegd dat hij een alleseter was. Maar er komen overduidelijk twee genres bovendrijven: landschappen en stadslandschappen. In zijn landschappen laat hij bijvoorbeeld de typische Groningse oneindigheid of

de Vlaamse velden zien. Vaak met elementen die enige ironie oproepen: een bushalte, een verkeersbord of lantaarnpaal. Wat betreft de stadslandschappen, die hoofdzakelijk in 'zijn' Rotterdam zijn gemaakt, laat hij zien dat hij goed op de hoogte was van de laatste grootstedelijke ontwikkelingen in combinatie met humaniteit.

De laatste paar jaar ging het steeds moeizamer met Aza. Hij kreeg een nieuwe knie, hoorde steeds moeilijker, voelde zich niet altijd lekker en was bezorgd om zijn Maartje. Meer en meer ging hij in de pauze al naar huis. Vorig jaar was hij nog een enkele keer op de club en werd hij opgehaald en thuis gebracht door Leo.

De club gaat verder zonder deze betrokken, eigenzinnige en markante persoon die soms een beetje bromde. ■

Ik zie, ik zie, wat jij niet ziet!

TEKST: MARIANNE VAN DEN MEIRACKER

Het is april en dat betekent bij ons thuis dat de buscamper weer uit de stalling is gehaald en we volgens traditie onze eerste rit van het seizoen richting het strand rijden. En natuurlijk heb ik mijn fotocamera bij me.

Ik ben nu bijna een jaar lid van de fotoclub en ik heb genoten van heel veel mooie foto's die werden besproken. Ik heb heel veel ideeën voor onderwerpen opgedaan, waar ik graag ook foto's van zou wil maken. Maar toch wil het fotograferen niet zo lukken.

Vandaag ben ik daar niet zo mee bezig. Vandaag is de start van het camper seizoen en zoals elk jaar spelen wij spelletjes onderweg die ik zoals altijd verlies. Dan stelt mijn zoon voor om het spelletje: "Ik zie, ik zie, wat jij niet ziet!" te proberen. Eigenlijk is het spel al snel afgekeurd, maar denk ik er nog even wat langer over na.

Het blijft een grappig spelletje en het is heel leuk dat omdat we het spel zo regelmatig spelen, ik steeds sneller weet wat de jongens voor voorwerp gekozen hebben. Mijn oudste zoon heeft namelijk meestal oog voor details en personen, de jongste ziet altijd de vreemde, afwijkende dingen, is dol op logo's en alles wat met sport te maken heeft en zelf houd ik van de kleur blauw, repeterende vormen, letters en glimmende oppervlaktes.

En dan, terwijl ik in een spelletje "Wie ben ik?" ben beland, realiseer ik me ineens dat "Ik zie, ik zie, wat jij niet ziet!" voor mij veel meer de insteek van het fotograferen moet zijn.

Ik bedenk me dat ik niet op zoek moet naar de plaatjes die anderen gezien en vastgelegd hebben en ik moet niet proberen dat ook te zien en na te maken ... ik moet zelf kijken en laten zien wat ik zie. Laten zien wat de ander al heeft laten zien, kan heel mooi zijn, maar laten zien wat je zelf ziet, wat je opvalt, wat je mooi vindt, wat je raakt, dat is wat er op de foto moet. En dan zijn de foto's misschien nog niet zo mooi als al die foto's die ik op de club of in tijdschriften zie, het zijn wel mijn foto's en van daaruit kan ik leren mijn beelden interessanter te fotograferen.

Ik pak mijn camera en leg de rit over de A15 vast. Ik geniet extra van de rit, want nu pas valt me op hoeveel moois ik daar zie, terwijl ik deze route al zo vaak gereden heb. Alles flitst te snel voorbij en ik besluit de rit snel nog eens over te doen. En wat vind ik het leuk om het resultaat te bekijken. Nog geen perfecte foto's, maar wel mijn foto's: blauw, repeterende vormen, letters en een glimmende spiegel. ■

© THEO DE JONG

© JURJEN BIESBROEK

© WIM HOEVERS

De bezoekers kijken naar de kunst en de bewakers naar de bezoekers. "Big brother is watching you", ook in het museum.

Gedane zaken....

MEI: Fotofestival aan de Maas, Barth Bakker

MEI: Fotofestival aan de Maas, Cor Ritmeester

AUGUSTUS: excursie naar Hamburg

10-13 mei: Deelname aan het Fotofestival aan de Maas.
Cor Ritmeester en Barth Bakker waren onder de gelukkigen die zijn verkozen om deel te nemen aan de hoofdtentoonstelling in het Fotomuseum te Rotterdam. Als fotoclub hebben we ons gepresenteerd in een container op het Deliplein.

15 juli 2018: Overlijden Steef Engering.

Tijdens het zomerreces in juni/juli/augustus was het tijd voor groot onderhoud aan de voor- en achtertuin.

20 augustus 2018: Overlijden Aza Teeuwen

23-26 augustus: Buitenlandexcursie naar de Triennale der Photographie in Hamburg.

SEPTEMBER:

Expositie: Solitude van Martin Geuze

3 september: opening seizoen door Olaf Grim, veilingexpert van veilinghuis Botterweg Auctions.

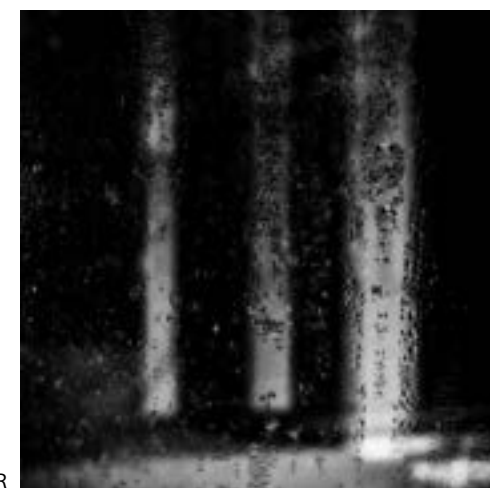
OKTOBER:

Expositie: IK, mijn foto's van Leo van den Hooven.

Met ingang van 4 oktober is de cursus Digitale fotografie voor beginners door Martin Geuze en Marjan Leeuwesteijn weer gestart.

Exposities buiten het clubgebouw:

- Peter Visser op het Verueno Festival in Schiedam.
- Jan Koorneef in mei t/m juli in het Energiehuis met de serie Drechtsteden Jeugd Orkest in beeld en vervolgens dezelfde serie van augustus t/m oktober in het Albert Schweitzer Ziekenhuis locatie Dordwijk en vervolgens t/m december locatie Zwijndrecht.
- Bert Bouwmeester in Oktober in het Albert Schweitzer Ziekenhuis, locatie Zwijndrecht en in november en december locatie Dordrecht.

© COR RITMEESTER

de grove korrel

FOToclubZWIJDRECHT